

ROOS

Ik heb het geluk gehad om 4 keer moeder te mogen worden en bij drie ervan hebben Hilde en Delphine een bijzondere rol gespeeld.

Toen ik zwanger werd van mijn oudste dochter was de keuze snel gemaakt om onder water te bevallen. Dat betekende in ons geval een uur rijden naar de materniteit in Oostende. 12 jaar geleden kon je nog niet overal in bad weĳn opvangen of zelfs bevallen, maar we hadden er de rit graag voor over om met de gynaecoloog die hiermee gestart was, ons kindje te kunnen laten geboren worden.

De zwangerschap verliep medisch perfect maar ik voelde me 9 maanden heel misselijk. De gynaecoloog liet een bevallingsmarge van 14 dagen. Gelukkig kwam de bevalling 13 dagen na de uitgerekende datum spontaan op gang, geen inleiding nodig dus. Zoals vaak bij een eerste kind duurde de arbeid lang, maar ik hield het zonder verdoving toch uit en ook het persen ging niet zo vlot, maar op de valreep werd Lisa (2,950 kg) toch onder water geboren. Borstvoeding was voor mij een evidentie (ĳk probeer het en zie wel of het luktĳ) en ik stelde me vooraf geen vragen bij het vijfdaagse verblijf in de ĳoverigens uitstekende- materniteit in Oostende. Ik had het geluk om snel te recupereren en tijdens de vierde dag vroeg ik me al af wat ik daar in godsnaam eigenlijk nog deed. Na 5 dagen konden we naar huis. Het contrast was groot: nu zat ik thuis, alleen met een eerste baby, en vooral met vragen over borstvoeding kon ik niet echt ergens terecht. Dankzij enkele vriendinnen met wat ervaring, een telefoon naar de materniteit en opzoekwerk op internet slaagden mijn dochter en ik er toch in een fijne borstvoedingsrelatie op te bouwen die 14 maanden duurde. Toen bleek ik voor de 2e keer zwanger en zelf verder voeden viel me zwaar.

Voor dit tweede kindje wilden we graag een polyklinische bevalling, met kort verblijf in de materniteit dus. Opnieuw (wegens groot succes en erg fijne herinneringen) in Oostende, en de gynaecoloog ging akkoord op voorwaarde dat we thuis goed opgevolgd werden door een vroedvrouw. Via een folder kwam ik toen bij Hilde terecht. Ik herinner me van de eerste gesprekken dat ik erg gerustgesteld werd door haar ervaring, de rust en de wijsheid die ze uitstraalde (en nog steeds uitstraalt). Als ze in Afrika in moeilijke omstandigheden kinderen ter wereld geholpen heeft, zal het hier ook wel lukken dacht ik nog. Ik had niet de bedoeling om thuis te bevallen maar vond het wel fijn dat Hilde die mogelijkheid niet uitsloot. Oostende was tenslotte niet bij de deur en stel je voor dat de bevalling supervlot zou verlopenĳ! Opnieuw ging ik na een vervelende zwangerschap overtijd, deze keer een week. Omdat het vruchtwater sterk verminderde besloot de gynaecoloog in te leiden met een zetpil. Het leverde een bijzonder heftige weĳnstorm op die resulteerde in een heel snelle en relatief makkelijke bevalling van een klein jongetje, Thomas. Na een nachtje rust in de materniteit gingen we met veel plezier naar huis. De eerste dagen kwam Hilde dagelijks een kijkje nemen, daarna nog enkele keren. Met de ervaring die ik al had, de deugddoende begeleiding door Hilde en de aanwezigheid van een kraamhulp werden die eerste weken een heel fijne periode. Door een babyborrel te voorzien vermeden we bovendien een stroom aan bezoek. Omdat Thomas last had van reflux en erg makkelijk afgeleid was bij de voedingen, ging de borstvoeding niet zo gemakkelijk. Toch hielden we het een jaar vol.

Na een scheiding ontmoette ik mijn nieuwe partner. Samen hadden we al 4 kinderen die allemaal bij ons woonden maar het bleef bij mij kriebelen. Na lang overleg liet mijn partner zijn eerdere sterilisatie ongedaan maken. We wisten dat de kans niet groot was dat er nog een spontane zwangerschap mogelijk zou zijn, maar we hadden geluk en werden heel snel voor de derde keer zwanger. Mijn man had zelf al 2 kinderen die op een ĳconventioneleĳ manier geboren waren en moest wat overtuigd worden om deze keer de rit naar Oostende te doen. Hilde had toen al de samenwerking met Delphine opgestart, waardoor ik ook met haar kon kennismaken.

De Nederlandse thuisbevallingservaring van Delphine zorgde ervoor dat ik een kraamkoffer en een plonsbadje in huis haalde! je wist maar nooit dat het zo vlot zou gaan dat er geen tijd meer was voor de rit naar Oostende! Zover kwam het niet. Opnieuw ging ik overtijd, een goeie anderhalve week, en net voor we zouden vertrekken om te laten inleiden kwamen de weeën spontaan op gang. Na een helse autorit kreeg ik weer een weënstorm en heel vlot werd mijn tweede zoon geboren. Omdat het vruchtwater vol oud meconium zat moest Sam (een stevig mannetje van 3,6 kg) echter onmiddellijk ter observatie in de couveuse. Het was een heel raar gevoel: na een supervlotte bevalling heel alleen naar je kamer gereden worden zonder je kind al te kunnen zien. Na wat aandringen mocht ik toch bij hem, en na nog wat aandringen mocht hij "verbonden met allerlei draadjes- toch voor het eerst aan de borst. Gelukkig bleek er niets aan de hand en kon Sam na 4 uur toch lekker dicht bij mij slapen. Na 1 nachtje in het ziekenhuis (en bezoek van het hele nieuw-samengestelde gezin en de grootouders) gingen we naar huis, waar kraamhulp en bezoek van Hilde en Delphine opnieuw zorgden voor een zalige kraamtijd. Ik had (stiekem!) graag een thuisbevalling gehad, maar Hilde gaf aan dat als we niet in de materniteit zouden geweest zijn, Sam onmiddellijk met de ambulance naar een neonatale afdeling zou moeten gevoerd worden omwille van het meconium in het vruchtwater. Hoewel ik toen al tot de categorie ervaren moeders behoorde, was het geruststellend dat ik op al mijn vragen een rustig en deskundig antwoord kreeg dat mij als moeder in mijn rol versterkte. Het viel me ook steeds weer op hoeveel respect er was voor alle keuzes die jonge ouders maken. De borstvoeding verliep prima, en Sam dronk tot hij 2,5 jaar was bij mij. Ach, hij zou toch mijn laatste kind zijn! dacht ik.

Toen Sam 3 was had ik stilaan een evenwicht gevonden tussen mijn werk als zelfstandige en ons groot nieuw-samengesteld gezin met 5 kinderen. Enkele weken later werd ik opnieuw misselijk "en een zwangerschapstest tekende positief! Het was helemaal niet onze bedoeling om onze groot gezin nog uit te breiden en we dachten dat we onze voorzorgen genomen hadden! . De eerste maanden van de zwangerschap waren vooral voor mij heel verwarrend, en ik was af en toe heel opgelucht dat ik bij Hilde en Delphine een luisterend oor en begrip vond. Bovendien was ik voor de 4e keer negen maand misselijk waardoor de roze wolk hã©ã©l ver weg bleek. Omdat de vorige keren zo vlot meegevallen waren wilde ik ook nu weer onder water bevallen, mijn vertrouwde gynaecoloog bleek nog volop aan de slag, en ook bij Hilde en Delphine kon ik weer terecht voor de zorgen na de bevalling. In tegenstelling tot wat iedereen tegen me zei, was die vierde bevalling echter verre van een makkie. Wegens wã©ã©r eens te lang overtijd en te weinig vruchtwater werd de bevalling ingeleid. Eerst een zetpil die op twee uur tijd 5 cm opening gaf. En toen viel alles stil.

De weeën namen niet toe in kracht of snelheid, ik werd uit het ontspanningbad gehaald, en mocht er toen weer in, en dan weer uit, " Ook het breken van de vliezen en een weënopwekkende spuit hielpen niet. Ik kan wel wat weeën hebben, dacht ik altijd, maar deze pijn was hels en vooral: leverde niets op. De gynaecoloog gaf nog 1 spuit met een weënopwekker en kondigde aan dat als dat geen spectaculair effect had, er een spoedkeizersnee zou moeten gebeuren. Wat volgde was opnieuw een echte weënstorm waarbij ik mezelf bijna van de wereld voelde gaan maar die deze keer gelukkig heel snel resultaat gaf: op het nippertje schoten de weeën toch nog goed op " al vroeg ik deze keer hã©ã©l stilletjes om verdoving. Gelukkig haalden de vroedvrouwen van de materniteit en mijn partner me erdoor om het zonder te doen.

Het persen in het geboortebad viel niet mee: mijn dochter bleek een flinke brok te zijn van 4,040 kilo die mij bovendien een scheur opleverde, terwijl ik dat bij mijn vorige drie bevallingen nooit gehad had. En hechten zonder verdoving doet zã©ã©r! Maar eens eruit konden we volop genieten van onze verrassingsdochter, een wolk van een baby. Wegens de zware bevalling bleef ik deze keer 2 nachtjes in het ziekenhuis. Thuis kregen we vooral Delphine over de vloer die ons opvolgde. Zeker met enkele vervelende complicaties na de bevalling bij mijzelf was dat geen luxe. Deze keer geen echte kraamverzorgster maar de huishoudhulp die altijd komt, kwam enkele keren extra.

Geen enkel kind is hetzelfde en toen Roos na enkele weken moeite kreeg met de borstvoeding was ik heel blij om beroep te kunnen doen op Delphine. Dankzij haar goede raad en mee zoeken naar een oplossing was het probleem snel opgelost – het volstond om een andere houding te proberen en ons meisje dronk weer vlot. Het was ook fijn om mijn verhaal te kunnen doen over de geboorte op zich. Bij een vierde kind veronderstelt de omgeving dat je –het– al kent en dat er niets bijzonders te vertellen valt over de bevalling. Voor mij was deze vierde zwangerschap en geboorte heel verwarrend en pijnlijk en het duurde even voor ik alles een plaats kon geven.

We zijn vandaag een jaar verder en ons Roosje drinkt nog steeds vaak bij mij: vooral –s avond, –s nachts (helaas) en in het weekend. Zij en ik zullen samen wel zien wanneer het afgelopen is. Ons gezin is compleet en dank zij de 2e sterilisatie van mijn man zijn we daar ook heel zeker van. We hebben elke dag genoeg verrassingen!

Het was heel fijn om die bijzondere periodes van zwangerschap en bevalling te mogen delen met Hilde en Delphine. Dankzij hen heb ik de keuzes heb kunnen maken die bij mijn kind, mijzelf en ons gezin passen. Ze hebben hun deskundigheid en professionalisme altijd gecombineerd met warmte, hartelijkheid en respect. Hilde en Delphine, heel erg bedankt voor de bijzondere rol die jullie in het leven van ons gezin hebben gespeeld en alle geluk toegewenst in al die komende jaren!

Ilse